

i den valgte Præsts Sogn. Det er altsaa der antaget, at det er denne Kirkes Betjente, der komme til at fungere. Nu fremkommer her et Lovforslag, som gaar i den modsatte Retning. Det synes mig at være grundet paa Billighed, men det er ligefrem indlysende, at den Sag behøver en langt grundigere Drøftelse, end den endnu har faaet, thi man maa lægge Mærke til, naar man vil tage dette Lovforslag som Tillæg til Loven af 4de April 1855, at de grunde sig paa heelt forskjellige Principer. Loven af 4de April hylder Principet af Henvisning til den fremmede Kirke, og Lovforslaget Principet af Retten til den forrige Kirke. De kunne ikke samstemme. Der maatte, naar dette Lovforslag skulde gennemføres, foretages Forandringer i Loven af 4de April 1855, i det Mindste saaledes, at det bestemtes, at naar Handlingen foretoges i den forrige Sognekirke, skulde det ikke være den valgte Præsts Kirkesanger, men Hjemfognets Kirkesanger, som benyttedes; thi man vilde dog vel ikke have, at Kirkesangeren paa Sognedage skulde rejse af Sognet med Præsten til hyderlig Forsømmelse af Skolen. Det er derfor, jeg ønsker, at denne Sag ikke maatte gennemføres denne Gang, men at der blev nedsat et Udvalg, som kunde tage den under omhyggelig Overveelse, hvorfor jeg ogsaa skal tillade mig, naar denne Behandling er endt, og Lovforslaget, som jeg haaber, overgaaet til anden Behandling, at andrage paa et Udvalgs Medsættelse. Maaskee man vil sige; Ja, saa bliver Sagen begravet, men Meningen er, at den kun skal blive det, for at fremkomme i en ny og bedre Stillelse. Der ved vil tillige det store Gode opnaaes, at i Sommerens Løb vil den høitærede Cultusminister kunne indhente Geistlighedens og Menighedsraadens Betænkning om denne Sag, deres Betænkning, hvem den i saa høi Grad vedkommer. Vel kan der blandt dem, mine Herrer, være Nogle, som sige, at det kommer man altid med, at Geistlighedens Betænkning skal indhentes, men dertil vil jeg bemærke, at naar denne Lov paa nogen Maade skal stifte Nytte, skal den dog gennemføres af Geistligheden, og kan ikke stifte Nytte, naar den ikke bliver modtagen med Velvilje. Hvis den nu skal stormes igennem, stemmer jeg imod den paa ethvert

senere Stadium; men hvis den i Sommerens Løb kan drøftes og Betænkning indhentes fra Geistlighed og Menighedsraad, naar Presiden da tillige kan tage den under Behandling, vilde vi næste Gang, langt bedre urustede, kunne møde til dens Afgjørelse. Jeg vender nu tilbage til Sagens Realitet, som den 3die Landstingsmand for 1ste Kreds (Clausen) har omtalt. Jeg siger, at jeg finder noget Grundet og Billigt i, at det indrømmes den, der har valgt en anden Præst, at erholde de hellige Handlinger udført i sin egen Sognekirke. Naar man har givet ved Loven Frihed, saa tror jeg ikke, at man bagefter bør gjøre det saa vanskeligt som muligt at benytte denne Frihed; saa kommer der ikke Sandhed ind i Loven. Vi sige først: „Den Frihed skulle I have“, men bagefter: „Det skal blive Eder svært at bruge den“, og det tror jeg ikke, vi bør gjøre. Den ærede Landstingsmand, for hvem jeg nærer den største Agtelse, sagde, at den Christelige Sandhed skal arbejde sig indenfra udad; men saa skal man ogsaa lade den faae Lov til at komme til Orde og ikke standse den ved Sognegrænsen. Han sagde, at Ingen bør hindres fra at søge den aandelige Pleie, hvor den meest tilfredsstillende kommer ham imøde, men han vil jo just hindre den fra at komme imøde, idetmindste over Sognegrænsen. Jeg mener derfor, at det maa indrømmes den, der har løst Baandet, der bandt ham til sin Sjælesørger, og valgt en anden af Folkekirken Præster til Sjælesørger, at erholde udført i sin egen Sognekirke idetmindste Daab, Bryllup og Begravelse; hvortilmod jeg tror med den høitærede, tidnævnte Landstingsmand, at Altergang, Confirmation og Prædiken maa han søge i den anden Kirke. Man kan ikke nære Tvivl med Hensyn til Begravelsen. Sognebeboeren kan ikke miste sin Familiebegravelse, fordi han har valgt en anden Sjælesørger; men saa kan det heller ikke være ham formeent at hente sin Sjælesørger, for at forrette Begravelsen, for at skjænke ham den Trøst, Religionen kan skjænke i et af de tungeste Dieblil, naar han staaer ved sin Egteskæles eller sine Børns Baare. Og ved Lov skal det tillades ham at benytte sin valgte Sjælesørger til at forrette Tjenesten, at ikke hans egen Sognepræst.